

[Lone Dybkjær]

skal vi naturligvis have dem løst. Jeg synes bare, at fru Inge Fischer Møller hopper på den dér lidt mandschauvinistiske vogn. Jo, fru Inge Fischer Møller, for vi ville have tacklet denne situation fuldstændig anderledes, hvis der havde været tale om forskel på mænd og kvinder på arbejdsmarkedet, og jeg synes, det ville have klædt fru Inge Fischer Møller, hvis hun havde anlagt samme betragtningsfacon over for § 12, som vi gør i andre sammenhænge.

(Kort bemærkning).

Inge Fischer Møller (S):

Jeg vil godt understrege, at jeg har henvist til artiklen. Jeg har ikke sagt, at det drejede sig om mænd eller kvinder, men § 12-aftalen – det vil jeg godt berigtige – drejer sig om både mandlige og kvindelige lønmodtagere.

Socialministeren (Palle Simonsen):

I respekt for ordføreren for forslagsstillerne vil jeg starte med et par besvarelser til fru Inge Fischer Møller, der bl.a. spørger, hvor det uansvarlige er i det lovforslag, som socialdemokratiet her har fremsat. Det er efter min mening uansvarligt i en situation, hvor det er nødvendigt – som det også var accepteret af den tidligere, socialdemokratiske regering – at gennemføre besparelser. Jeg fatter ikke, at man tør tage ansvaret for at fjerne en besparelse som den, der her er foreslået. Det betyder jo i virkeligheden, at man så, hvis man vil være ansvarlig i forhold til samfundsøkonomien, er nødsaget til at finde alternativer. Og når fru Inge Fischer Møller anfører, at den tidligere, socialdemokratiske regering i september 1982 præsenterede en helhedsplan med balance, og at vi, hvis vi opererer efter den plan, ikke skal gå forgæves til socialdemokratiet, vil jeg gerne sige: det var jo det, vi gjorde.

Nu skal fru Inge Fischer Møller ikke stå her og tale om, at hvis vi bare tog socialdemokratiets forslag fra september 1982, skulle vi nok kunne tale med hinanden. Hvor var socialdemokratiet henne, da vi diskuterede indeksregulering af børnetilskuddene eller stramning af indeksreguleringen? Hvor var socialdemokratiet henne, da vi diskuterede ændrede takster i daginstitutionerne, noget, som også var indeholdt i den helhedsplan, som den socialdemokratiske regering lagde

frem? Da kunne socialdemokratiet ikke tage ansvaret for noget som helst.

Til debatten om selve det at fremsætte lovforslaget på nuværende tidspunkt vil jeg godt sige, at det naturligvis står oppositionen frit for at fremsætte forslag om afskaffelse af en lovgivning, før den er trådt i kraft, men jeg har i hvert fald fantasi nok til at forestille mig, hvad en socialdemokratisk regering ville have sagt til nogle borgerlige partier, hvis de havde gjort det samme. Det er altså en lidt besynderlig måde at være opposition på, men nu vel, sådan er det altså fra socialdemokratiets side, og det lærer vi så også at leve med.

Til fru Mette Groes, der siger, at karensdagen som idé er ubehagelig, må jeg sige: ja, besparelser er ubehagelige. Jeg tror ikke, der er nogen, der med fryd i stemmen siger, at nu gør vi dette eller hint for at spare. Det, det drejer sig om, er, at vi lever under en nødvendighedens lov med hensyn til samfundsøkonomien i almindelighed. Der har ikke fra regeringens side overhovedet været talt om, at her skulle man ramme pjækkeri, og at her var der tale om mistillid til lønmodtagerne. Der er tale om at gennemføre en besparelse, som rammer samtlige lønmodtagere.

Så vil jeg gerne føje til, at nu kan man – som hr. Albertsen og andre har gjort det – tale meget om, at det er grusomt, som vi rammer de svage med denne lov, der nu træder i kraft 1. april. Men de, der bliver ramt af karensdagen, er dem, der har arbejde i det danske samfund på nuværende tidspunkt. Hvis man skulle til at tale om alle de andre, synes jeg nok, at der kunne blive tale om, at man laver noget socialt dårligt afbalanceret; det er jeg ganske enig i. Men jeg synes, vi skal gøre os klart, at det, vi diskuterer her, i virkeligheden er den heldigvis meget store gruppe af samfundsborgere, som har arbejde, og derfor er det en fuldstændig urimelig påstand, at dette er skævt og socialt uansvarligt. Hvis man havde gennemført det for en bestemt lønmodtagergruppe, kunne man begynde at diskutere den slags ting. Som jeg har gjort det tidligere under debatter i folketinget om dette spørgsmål, må jeg endnu en gang gentage, at det faktisk ikke er mere end 10 år siden, at der var 6 karensdage for LO-arbejderne – 6 karensdage! Der er nu tale om én, og den gælder til gengæld alle.